

Sygn. akt V KK 562/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego **J. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 31 stycznia 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 czerwca 2022 r. sygn. akt IV Ka 557/21 (z wyłączeniem wstrzymania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 5 wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim)

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 czerwca 2021 r., sygn. akt VII K 330/20

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego - adw. P. Z. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Co prawda, przepis ten nie wskazuje przesłanek, których zaistnienie warunkowałoby wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to jednak trzeba mieć na

względnie, że stanowi on odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Nie może być zatem wątpliwości, że decyzja o skorzystaniu z instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia musi być poparta wyjątkowymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki, w szczególności, gdy istnieje realne ryzyko poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (por. np. postanowienia SN: z dnia z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21).

W przedmiotowej sprawie obrońca wnosząc kasację postawił m.in. zarzut nienależytej obsady sądu odwoławczego (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), bowiem w składzie tegoż sądu zasiadała A.G. powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego w dniu 10 lipca 2019 r. na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa podjętej w składzie ukształtowanym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. i zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), co w połączeniu z pozostałymi towarzyszącymi sprawie okolicznościami powoduje, że Sąd Okręgowy w P. w składzie, który wydał zaskarżony wyrok, nie spełniał wymogu bezstronności, niezależności i niezawisłości w rozumieniu konstytucyjnym (art. 45 ust 1 Konstytucji RP), konwencyjnym (art. 6 ust. 1 EKPC) oraz w perspektywie zgodności z prawem Unii Europejskiej (art. 47 Karty Praw Podstawowych UE).

Warto przypomnieć, że zarówno w uchwale połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), jak i w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22) wyraźnie wskazano, że sam fakt orzekania sędziego sądu powszechnego, który uzyskał nominację w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017r. nie stanowi uchybienia kwalifikowanego z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., koniecznym jest bowiem dokonanie oceny wadliwości powołania tego sędziego przez pryzmat

naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w okolicznościach konkretnej sprawy. Co prawda w kasacji skarżący podnosi szereg okoliczności dotyczących Sędziego Sądu Okręgowego w P. -A. G., która swój awans uzyskała w takim właśnie trybie, tyle tylko, że te okoliczności nie były przedmiotem wniosku o wyłączenie, który mógł zostać złożony w trakcie rozprawy odwoławczej (21 czerwca 2022 r. k. 722 – ostatni termin rozprawy apelacyjnej, wcześniej był 5 październik 2021 r), choć stronom znany był skład sądu, a także powinny być znane już okoliczności wynikające z orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 16 i 29 września 2021 r. (I KZ 29/21, V KZ 47/21), a zwłaszcza z postanowienia wydanego w dniu 9 marca 2022 r. (I KZP 13/21), w którym wskazywano możliwe działania stron procesowych. Gdyby taki wniosek został złożony i negatywnie rozstrzygnięty przez skład sądu, w którym zasiadałby sędzia o takim samym statusie formalnym w zakresie powołania, w odniesieniu, do którego wniosek o wyłączenie złożono, to zaistniałoby już z tego powodu uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (por. uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2 /22). Okoliczności te choć już były znane, nie stanowiły podstawy podjęcia przez stronę czynności procesowych nastawionych na wyłączenie ze składu sądu odwoławczego sędziego, który obecnie w kasacji tak negatywnie – w zakresie bezstronności i niezawisłości – jest oceniany. Można zatem odnieść wrażenie, że obecny zarzut ma charakter instrumentalny i stawiany jest tylko z uwagi na to, jakiej treści wyrok został wydany w sądzie drugiej instancji, a nie z tego powodu, iż w składzie tego sądu był sędzia, którego bezstronność i niezawisłość od władzy wykonawczej była kwestionowana. Nie przesądzając jednak ostatecznego rozstrzygnięcia tej kwestii, trzeba podkreślić, że wskazywana przez obrońcę możliwość zaistnienia rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w pkt 1 kasacji, wymaga pogłębionej analizy na rozprawie kasacyjnej, której termin wyznaczono już na dzień 14 marca 2023 r.

Co do pozostałych zarzutów kasacji nadmienić tylko trzeba, że ich konstrukcja i treść nie wskazuje – już na tym etapie, tj. badania zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia – iż dowodzą one rażącego naruszenia prawa, które mogłoby mieć przy tym istotny wpływ na treść prawomocnego wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

